

ACC. NR. 2340

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Halland (Häne) Upptecknat av: Emil Nordman

Härad: Bjäre (Bjäre) Adress: Sveriges Hof

Socken: Hönkalo (Västra Rönneby) Berättat av: Magdalena Nelson

Uppteckningsår: 1929 Född år: 1859 i Hönkalo

1.
(64 sidor)

Uppteckningen rör

Din är jag än om berg och dal oss skilja
och stormen rycker under himmelen,
och banden gåfver åt minns spåda lilla.
Din är jag än, din är jag än.

När aut är ljus i furstens marmorsalar
och mången i kyrkornas och prästens vän,
sin laus på häns utafver stilla dalar.
Din är jag än, din är jag än.

Till vid min ledd, när lifrets pulser stanna
och andra Rämpar för beprickson,
då skall du läsa för min lekka pausa
Din är jag än, du är jag än.

Skriv endast på denna sida!

ACC. NR. 2340

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: *Halland* Upptecknat af: *Emil Boderman*
 Härad: *Färes* Adress: *Tvenstorp, Hoof*
 Socken: *Hankals* Berättat af: *Magdarena Nelson*
 Uppteckningsår: *1929* Född år *1859* i *Hankals*

2.

Uppteckningen rör "*En visa om Ringal den glade*"

*Ensam i skuggrika dalen,
 Mid vid den svalldaude sjön
 bodde befriad från qvalen
 Ringal, en herde på tom.*

*Torger och aro och smärta
 rik hela världens qval
 bodde g'uti hans hjerta,
 krefdes g'uti hans dal.*

*Nelson är ensam han bodde
 lugn i sin sorgfria dal*

blommornas doftande ånga,
fågelnas himmelska tal.

Så såg han en morgon vid strömmen
en flicka, som låg der och led,
skön som en engel i drömmen
och som själva lifet så glad.

Så går han fram till den sköna,
tar henne uti sin famn,
drog henne upp i det gröna
till vid den svalteande strand.

Lingal till flickan nu sade:
"Säg, hvem har fört dig till mig?
fört dig till Lingal den glade,
som aldrig skall öfverge dig?"

Stiikan till Fingal nu sade:
"Jag kan ej lifva hos dig,
ty jag är vilingen herbinna.
Fingal, du kan ej få mig."

Rinder onol Rinder de brunnas.

Fingal gaf stiikan en Kys.
Stiikan kysades och sig vander.
Fingal står ensam som en Kys.

Då går han fram till sidd galler.
Kager sin läge och för
siktar och skjuter och faller,
blickar mot himlen och - dö.

ACC. NR.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Halland Upptecknat af Emil Goderman
Härad: Fjäre Adress Svenske Hof
Socken: Hantals Berättat af Magdalena Nelson
Uppteckningsår: 1929 Född år 1869 i Estro Parus

5.

2340

Uppteckningen rör "Erikskyllan"

Vi kunnid här din bröllopskrans
 Utaf violblått sidon.
 Vi föra dig till lek och dans
 Och glädje hela tiden
 Ny och vacker, ny och vacker bröllopskrans
 Utaf violblått sidon, utaf violblått sidon.

Lavendel, rosor, myrt och kå
 uti min trädgård blifvas.
 Men hvad tar juärn vägen då?
 At hvorn skall Kranse gifvas?
 Ny och vacker sty. - - -

Skriv endast på denna sida!

Skriv endast på denna sida!

II
Hon spunnit flera tjenda år
det gula lin på rocken.
Dess tråd är fin som hufvudhår
och Branson grön kring locken
Sj och vacker sty. — — —

Men när som friarn Kommen är,
det sjunde är försvunorid.
Och som han fick sin hjärtans kär,
Om nu har Branson vunnit.
Sj och vacker sty. — — —

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

6

2340

ACC. NR.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: *Halland*

Upptecknat af *Emil J. Söderman*

Härad: *Järe*

Adress: *Svensköp, Hof*

Socken: *Hanåls*

Berättat af *Magdalena Nelson*

Uppteckningsår: *1929*

Född år *1859* i *Hanåls*

7.

2340

Uppteckningen rör *"En Kärleks-Sång"*

En midsommarafton till lunden jag gick;

En flitka så fager der jag skåda fick.

I världen den vida jag ej skådat här
en flitka så fager, som denna hon var.

Som rosande fåfång så var hennes blick.

Och gången var till som den svärfraude sky;
Så ögon som tändrade stjärnor hon har!

Och händer så fina som pilke de var!

Hon satt vid min sida engelska på sin.

"Aft, om jag finge säga, att du var min!"

Skriv endast på denna sida!

Handen hon gaf mig jag tryckte (så) ömt;
jag lemnade den åt dig, jag hade mig glömt.

"Älskade flicka, gif mig en kyss!
Vi hörd i skogen på fåglarna (nyss).
De kyssade, de smekle, de lärde oss ju.
Hur skola vi göra? Hvad säger du nu."

"Kära gosse, en kyss jag dig ger!
Jag kan dig ej neka, så hjertligt jag ber!
Men du får ej mera' begära af mig,
Ej heller jag länge toro dröja hos dig."

"Nadde är inne, och hem du ej himer.
Hos mig får du stanna, tills solen uppträder.
I mörkret du vandra', du vilse kan gå.
Så besjöras stilla som fåglarna på vå.

"Älskade flicka, det är ju min trost;
Äu jag kan ja trycka dig intill bröst
Med klappande hjerta, är hvad jag begär,
Hvaraf jag kan finna, att du är mig kär."

ACC. NR.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: *Halland (Skåne)* Upptecknat av *Emil J. Jönsson*
 Härad: *Äläre (Bjäre)* Adress: *Ivenstorp, Skof*
 Socken: *Hankals (Västra Rerup)* Berättat av *Hogdalen Nelson*
 Uppteckningsår: *1929* Född år *1859* i *Hankals*

9
2340

Uppteckningen rör

*Högaste himmel och fallande fjord,
 Det kostar för en yngling att lifva här på fjord.
 Att lifva här på fjorden äroligt vara må.
 Att älska den vän man aldrig kan få.*

*Att lite uppå gossar det aldrig konar sig,
 De älska flitkar oss. Det tror jag visserlig.
 De tala och de säga, att de upprekliga är,
 Men flitkar den flitkar, som kärlek till dem tar.*

*Visst talar du väl, men din tanke är ej så.
 Då jag vänder ryggen till, då ler du deråt.
 Hvar gång jag till dig går, visst ropar det dig*

Skriv endast på denna sida!

Då du får tala falskhet och göra narr af mig.

Dina rosenröda kinder och din sockersöta mun,
de lade på mitt hjerta en leorda på tung.

Den lördan får jag draga och kára för dig,
Så länge, som blodet är varmt uti mig.)

En sådant falskt hjerta får aldrig se Gud.

På mycket har jag lido i mitt allande leud.

Din' äron måste höra, din' ögon måste se
Att aldrig falskt hjerta jag leurit har mot dig.

Du söker ofter rikedom och penningar och guld.

Du får väl inte mera än treunge skoflar mull.

Du får väl inte mera än kloll en bresedukt
och fyra tunna kräver på hvila i till slukt.

11
Nu får jag afsked taga och säga dig adjo.
Jag får ej mera' vara' din trogna fastemö.
Men dig jag vill dock älska, ja älska till min död.
För dig jag ville våga mitt hjertesklod på liv.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

11

2340

ACC. NR.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: *Skåland* Upptecknat af: *Emil Toderman*
 Härad: *Färö* Adress: *Srenstorp Höf*
 Socken: *Skånhals* Berättat af: *Magdalena Nelson*
 Uppteckningsår: *1929* Född år: *1859* i *Skånhals*

12.

2340

Uppteckningen rör "*Hickans sång till sin obrogen vän*"

*Nu klar sig våren igen på grön,
 och alla hundar bli unga,
 och alla vagnar gå fritt i fjön
 och alla pajar de sjunga.
 Jag onsam piller vid strändernas våg;
 jag är på sorgsen uti min häg.
 Och alla hästar bli tunga.*

*På dig jag tänker, du farno vän,
 som svarar aldrig mig svika.
 Din ed, du dyrs, hur höll du den?
 Hur höll du loftena pika?
 Som vinden far, och som vågen var* (201)

Skriv endast på denna sida!

Så kom du hastigt, och hastigt för
och alla edra tillika.

Men fast du svikid din flickas tro,
så skall hon aldrig dig döma ut.
Och fast du stört hennes hjertas ro,
så skall hon aldrig dig glömma.
När tusen leudar i lifvets storm
för hennes valla gestalt och form
— Din lild hon ensam skall gömma.

Kanske i stormarnas vilda bruo
också ditt hjerta skall brisa.
Kanske din lycka, ditt lefnads ljus
en gång som jag du skall mista.
Då är jag död, men jag står dig när,
är lika älskande varm och kär,
och följer dig i det sista.

När då en stilla ^{en} helig frid
i kisttra gvalen sig gjuter,
När för ditt öga en skåle blid
som helid i matten framstjuter,
då är det jag, som i andefäuen
Gj Ränd, Gj and uti min fäuen
Blig ömt och innerligt sluter.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

14.

2340

ACC. NR.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Halland

Upptecknat af Emil Föderman

Härad: Järe

Adress: Tönstorp Höf

Socken: Hånkals

Berättat af Magdalena Nelson

Uppteckningsår: 1929

Född år 1859 i Hånkals

15.

2340

Uppteckningen rör

"Brudgummens Klagan"

Jag minns beruden, som hvilas med Kronan i hand,
 När jag ledd, men' hon flydde sin ros.
 Öfverminna död! du upplöser de skönaste band,
 O, du Kronas ungdomens ros.

Se de leende stjärnor vi ställa vår färd,
 Till en vit udal himlen den blå;
 Och der skola vi legga en hydd på såll
 För att ha den för evigt vi två.

O, der uppe bland stjernornas eviga glans
 Skall jag viga mig hem en gång,

Skriv endast på denna sida!

Som här nure på jorden för mig endast fauns
i min dröm, i min slumrande Sång.

Ack, hur härligt äre falla till Kysarens tron,
der förlåtelse beringas och tröst;
Der den evige säger: "Din engel är hon,
och din kärlek är vid trunns bröst."

Australia jag kallar den naddliga vind;
Bisnig min hydda den krusar på vild.
Ack, hur länge skall betnaden kletta minn kind,
skall jag testena din himmelska bild!

O, då grips jag af längtan att komma de upps
till den eviga Kärlekens ö.

O, der skall vi bygga en hydda så säll
få att bo der för evigt och dö!

Landskap: *Halland (Skåne)* Upptecknat av *Emil J. Öderman*
 Härad: *Gäve (Bjäre)* Adress *Svenskerp Hof*
 Socken: *Stanhals (Västra Lång)* Berättat av *Magdalena Nelson*
 Uppteckningsår: *1929* Född år *1859* i *Stanhals*

17
2340

Uppteckningen rör "Den förmåjle arbetaren"
 Vål somliga suska och klaga sin tid
 bland stenar och bräd uppså marken,
 men jag tycker lifvet är glädje och frid,
 mot mig liv kvar blomma i parken.
 Och därför så sjunger jag glad alla dagar;
 har kläder och föda, och ingen mer har.
 När solen går upps jag i arbete av
 — en lättnad är bättre än djuren.
 Min köda fast tung jag med stämod kan
 och gläds åt den fria naturen.
 Och därför så sjunger jag glad alla dagar;
 har kläder och föda och ingen mer har.

När solen den luckas från pannen till kind
och solen i ansiktet stråmer,
då hälsar jag glädligt den svalkande vind
och friskt inom hjertat mig råner.
Och därför så -- etz -- -- -- ::

Glad' blickar jag utåt de odlade fält
och ser på den valsende grödan.
Då tackar jag Herren, som så har bestått,
att tusenfaldt löns min möda.
Och därför så sjunger etz -- -- -- ::

När aftonen kommer, då går jag förnöjd
mot krefliga hyddan tillbaka
och möts på dörren med kärlek och fröjd
af barn och kärälskelig make.
Och därför så sjunger jag glad alla dar,
"har kläder och föda, och ingen mer har."

ACC. NR.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Halland (Stämme) Upptecknat av: Emil Söderman
Härad: Gärne (Bjärne) Adress: Ivrestorp Höf
Socken: Hanhals (Västra Skarp) Berättat av: Magdalena Nelson
Uppteckningsår: 1929 Född år 1859 i Hanhals

19

2340

Uppteckningen rör "En återfunnen vän."

En stjärnklar afton i rosende lund
Jag gick och spelsrade i det gröna.
Jag stod så förunderligt stilla en stund
och hörde på näckergals stämma.

Så fick jag då höra en gimmerlig röst;
Kom jag med en sorgelig stämma.
Den hörd en him kom från en återfunnen röst,
ty vill me min säg jag praställa.

Jag gick mig då en, lilt. länge fram,
Så satt der en mo i det gröna.

Hon såg der och såg så förvunderlig ut,
bland blommestreck, som var så i Roma.

Hon såg vid en Källa med blommor i hår,
Hon beliskade till himlen och sade:

"Oändelige Fader, du lindra det År,
Som plågar så ryserligt mitt hjerta.

Jag gick så frimodigt till jungfrun Han
och sade till henne: "Min fejge,
Tillåter du mig att få vara din vän?
Jag tror du Kan vara minns like."

Med tårar i ögon Hon svarade då:
"Det Kan jag platt intet, min herre.
Vill du mig g'annat, så gå din väg
och låt mig få vara allena."

Har du någon fader eller moder på strand?
Eller har du några syskon i lifv?
Eller har du någon käraste på detta vart land?
Besvara mig på detta, min frige!"

Min fader är drunknad uppå detta vatten.
Min moder hon böjde på svära.
Der för så får jag du samsamma gå
och följa de leddraste stigar.

"En herode jag hade, han också försvann;
Han soflar på kaljan den gynnade.
Se är är det sedan jag talte vid han.
Gud vet. om jag ser honom mer."

"En älskare jag hade, han också försvann.
Hans fader det ej kunde lida.
Han skickade honom till främmade land,
O frige tillsammans & lifva."

Vä' hette den älskaren, som på otrogen var
— Kan ^{du} det mig hasteligt säga?
Eller hvaraf för stånd, eller hvar från kan sig Skref.
Besvara mig på detta, min pige!"
"Herlig Karl, så hette hans faders till stånd,
Och sonen hed" Rudvig med ära."

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

22.

2340

ACC. NR.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: *Halland (Skåne)* Upptecknat av *Emil G. Gorman*

Härad: *Färs (Bjäre)* Adress *Svenstorp Hof*

Socken: *Heanåls (Västra Karup)* Berättat af *Magdalena Nelson*

Uppteckningsår: *1929* Född år *1859* i *Heanåls*

23

2340

Uppteckningen rör "Utvandraren"

Hvi for du så långt ifrån fädernesland?

Hvi präk du din hembygd i Norden?

Hvad var det dig dref från ditt fädernesland,
Det skönaste land uppfå jorden?

Hvad ville du hän, hvad lag i din häg,
Då fjärran du for uppfå skummande våg
från hembyggdarns skogar och dalar?

Hvad ville du väl på den främonande fjord
der korta bland okända gäster?

Hvad var det du sökte och fann G. i Nord
Men brodde dig främa i Vesten?

Skriv endast på denna sida!

En närande jord ju dig gaf ur sitt sköl
Ditt dargliga keröl, då hvad var det dig tröt
i hembyggdens skogar och dalar?

Du satnade guld vid den nardliga sol
Men fauns det bland främlingars vimonel?
O, var det ej nog, då den väuliga sol
Göt ned från en beläande himmel
Sitt bländande sken öfver åstrassas mull
och lockade skändar väl bättre än guld
ur hembyggdens skogar och dalar?

Men om efter lyckan du styrde din färd,
Som vinden hon jar öfver jorden.
Hvi sikte du henne i främlingars värld?
Nog fauns hon här uppe i Norden.
Hon tog ju emot dig ur blomma och strå,
ur klappande keröl och ur ägonen sölå
i hembyggdens skogar och dalar.

1
Kan hända du for från en länsländs mö,
som nu sitter ensam i fjället.
Så hvit om sin kind som den kyliga snö
der sig på skyhöga fjället.

Blott saknad och vemod i blicken är rojt,
Sed du henne seek hon ej smakat nån fröjd
i hembygdens stogar och dalar.

O, hör du ej, leroder, den manande röst,
som till dig från hembygden susar?
Vänd om till ditt land och till klappande bröst,
till dalen, där vår bäcken lerusar!
Kom, leroder, och djunk i vår öppnade famn!
Och aldrig du lev i en säkrare hamn,
En hembygdens stogar och dalar.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

25.

2340

ACC. NR.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: *Halland* Upptecknat af: *Emil Oderman*
 Härad: *Färes* Adress: *Svenskerys Hof*
 Socken: *Heanåls* Berättat af: *Magdalena Nelson*
 Uppteckningsår: *1929* Född år *1859* i *Heanåls*

26.

2340

Uppteckningen rör

"För all din tid"

*"För all din tid" ditt lofte du en gång gav,
 Din tro i hvarje lifvets skiftet lita.
 Är det ett ord allvaret, är det mer
 än drömmens skild, som skall för dagen vika?
 Har du bestått? - Hon svarar vemodsbild,
 Hvad detta är - "för all din tid!"*

*Har du bestått, att uti nød som lust,
 i mörka dagar som i solens klara,
 i lifvets allvar som i njutels lust,
 på plågas känd, ja in i dödens far,
 du släts dock skatt så orubblig vid*

Skriv endast på denna sida!

det ord du gaf — "för all din tid."

Har du bedänkt den gamla satsen väl:
"en man, ett ord," hvad den kan innebära?

Säg, har du vågat djupet af din själ
de begge enkla orden: "tro och ära?"
Har du, ejt bröst beställt en skrid
förrän du sagt: "för all din tid"?

Om ej — o, lämna då de ordens lek!
Knytt ej ett band, som drökt en gång blir lossadt!
Det ligger mera i ett loftes svett
än att en städkars hjerta blott blir krossadt.
Ej behövt en kruden stängel kräcks darrid,
Du svett dig själv — "för all din tid."

ACC. NR.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Halland Upptecknat af Emil Föderman
 Härad: Järe Adress: Irenstorp Höf
 Socken: Heanials Berättat af Margdalena Nelson
 Uppteckningsår: 1929 Född år 1859 i Heanials

2.8.

2340

Uppteckningen rör "Varningen"

Den unga Rosina var dygdig och skön.
 Med arbete vann hon sin föda.

Gref Albrekt till älskog med suckar och lön
 förgäfrer förgjallde sin nöda.

Vid dag och vid lampan hon sydde och spann
 på trägen vid sömmen och garnet.

Och grefven af brottelig begärelse berann
 att fånga del värlösa barnet.

Och ödslig var hyddan, och vintern var kall,
 och arbetet började tryta.

Skriv endast på denna sida!

II " Gif ja tus min lön! " sad' grefven, " Sk' skäl
ditt armod i prakt sig förbyta. "

" Sör skon är din hand för så modosamt gap,
din Kropp till så höfsliga kläder.
Din fot är så språd. — Kom vek åt i min vagn.
Hän talle för vind och för vader. "

Ja, koner och löfsten och edar och hot
Är vådsamt sin lipsträd förestä.
Allting stod den dygdiga tuppert emot,
— men grefven var lerd att förfora. "

" Nå, stema Rosina, " så föll om hans tal,
väl mig på dygdig dig finna.
Jag profvar din brud — du ejer ditt val.
Med rigel du blir min grefinna. "

Din far var en prestman, en grefve var min,
Men kärleken alla gör lika

"En kyss, sköna flicka! Kedd mer ej' och speinn'
Im leudgum dig aldrig skall svika."

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

30.

2340

En pr på den dygdigas Rinder ram opp.
Hon såg på den guldsnidda herre.
Om naktade meannan, men blietön gaf hopp,
ty Alen var förförin — dess värre.

"O!" skrek han, "du in enge, nu, nu är du fast!
Och trycke en ring på dess finger.
I morgon du hemtas med handbok och prest,
när det uti konklostan finger."

Och flicka hon var både porsen och päll,
— en lifrande glädje hon Rande.
Och få fick gref Albert. Och förin det var föll
en brudstörd på dyrbas han pände.

När natten och stillheten började på

hon slängde sitt luss och sin spegel
och klädde den blomstrande bludskuden på
och såg sig ej mer i sin spegel.

Hon fäste det glitter på lockar och arm:
hon fäste dess pärlklada plynken;
hon pryddes sin snöhvita flygsamma larm
med perlor och ädlaste pryglar.

Hon nämnde sin kungum med omänskligt namn,
på så sätt dess auktoritet förleda.

Men hastigt - o himmel! - där reds en härm
i likdrakten upp vid dess sida.

En dödssträck i själen den pryglade för;
dess ande den snart ville lämna:
"en is i dess ädros Hon kände sin mör,
hon hörd dess klagliga stamma.

Med handen till varningens bryfvingen sträckt
hon sorgligt betraktade bruden.

Olyckliga dotter! Förrädiska fräkt!

O, ser du ej armar i struden!?

"Af lasterna bäddas din serudliga präst,
ack preket skan serudfacklan bara."

En braf är din serudgum, hans uträdda draug
är presten.... O, rädda din ära!"

Med afskedskald ålbröd och signande klick
sajs vinnaden åter försvinna.

Sörslad stod dottern, och tinnare sorgligt,
fjörn hon från sin präkt kunde vinnna.

Ser stod hon så klick utan stämma och ljud,
men hastigt hon varningen lydde,
stet af sin de bryfken, den gäckande strud,
och fort som för lågerna flydde.

Skriv endast på denna sida!

Men Albrecht på Klockslaget, nitkligt bestemt
nu for med den sjelfgjorda presten;
och lillsinnigt smadade var deras skamt
om denna förrädiska festen.

33.

22
Lönstet smalog förföraren och skrytaude präkt:

2340

"Du duftan är gast i minn skara!"

Hon vigde sin tros ärlig, hon tros för minn släkt
du hemlig ej längre skall vara."

Han fortsfor: "Det kräket är aculöst och fromt,
men poar var dees dygd mig en vinna."

Nu sökte han offret — men rummet var tomt
och lefvande lif ej att finna.

På golvet de smycken han kringströdder fann.

Lör hysnad han fäst ej fram vidt.

Den flätaude lampa en halvslovad leraun,
vid den låg en handskrift på bordet.

"Förrådare!" "Sloddet," "dine afsigta röjd."

Behåll dina nedsliga skänker:

Men händelsen skall drabba fast fångsamt och drojd,
försätet och djäfvulskä skänker."

Nå, har ni sin skylden, som hukar sig ner
och läggs till oga sin kornet,
men jalar på härmån och svar, då han ser
sin vildebrädd ur skotthål på kornet?

Och har ni sett ulfoen på visson sin rof
sin lammel med ögonen prisa
men grisslar med kändren och fluckar en lof.
när vaksamurs herdar sig visa?

Och dessa har skadat, han skadar jemväl
förrådaren, afiska betagen
Bort gick han, högt svar han - dess gudlösa själ
så förtroligt var aldrig bedragen.

Skriv endast på denna sida!

III
Den flyende sköna af dygden fick enod
— på himlen plats och Rulden skyddad.
En puka så ädel, gudfruktig och god
den vännlösa upplåt sig hydda.

Der vann hon en fristad varaktig och säll,
beskyddad för lid och för skada.
"Blijf här." sade gumman. Mitt forfärliga gäll
nog tymligt skall för oss leda!"

"Jag har en dotter — hon lever ej mer!
Tag del i minnens smärta.
Hvad fördom har ända att dig jag nu ger:
min hydda, mitt blod och mitt hjerta."

"I vännlösa tårnor vid slädda och stöm,
flyn liemarn, i gillet ej snafven!
Må hedern Or alltid bli dyrbar och om,
men vännen ej varning från grafven!"

Skriv endast på denna sida!

Väl den, som ej löften af ordningen tror,
men skyn den kblomstrade snaran!
Säg Lådan en hånfarer skyddande mer
skall upptäcka svaret och faran."

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

36.

2340

ACC. NR.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: *Halland*

Upptecknat af *Emil Söderman*

Härad: *Sjäre*

Adress: *Ironsläp Roof*

Socken: *Stanhals*

Berättat af *Magdalena Nelson*

Uppteckningsår: *1929*

Född år *1859* i *Stanhals*

37.

2340

Uppteckningen rör *"Herr Gösta"*

Herr Gösta var tillfog men gunde likväl
en Runy under dal Karlens präja.
Lofsigd lysa på Siljan i haven och i Käl,
Hvar skulle en fristad han finna?
Bland skogar och berg under mörknande skyn?
— Då lysa ett fönster från Utelands byn.
Och tro skall i Dalen han finna.
Han sprang in i sluyan. "En tillflykt mig gif!
I klinken mig Guds larva följa,
och bilen är höjd af frihetens lif."
"Nej, dig skall i Kallaren jag följa!"

Skriv endast på denna sida!

Sad' Kullan och öfpenade fjelldörren sin.
"Stig mid här vid krygden! jag vakar allen.
Ach tro skall i Dalom ha finna!"

"Ur gluggen förde skall du föda du få,"
Sag' Kullan, då huckan hon läukte.
Ach krygg Karol ställde hon ofvan uppå
än springarna döja och tankte:

"Gud stegde de små: Aut är i hans vald.
Må aldrig herr Gösta till Kristian klipsald!"
Ach tro skall i dalom han finna.

En jutarms lyftade kluckan från dörren,
och in sleg den vapnade skaran.
"Hvar döjer du Wasa? Ge åt i hvad hörn."
Sad' Kullan, som rådig i faran
var krygg Kitteln äste och fylde, sät Kar.
Herr Gösta är välkommen gäst hos enbror

Och tro skall i Dalom han finna.

De spjande sökte hvar och omkring
i logar och ladar, men åter
de slogo Ring Rullan en hotande ring.
"Lut förmoda du guesst upplåter
der Wasa du dolt! Och du vinner en Skall,
try vel, på hans hufvud en pris belifvil pått."
"Skall tro än i Dalom han finna?"

Då svarade Rullan: "Ja, sök hvar du vill.
Blijf ^{här} i gården han finna,
blodsporingen här annast dig till.
Förbranda till prestgården hvar
per silfrade Rannos han dricker som bäst.
Slikt ei har ej smäpoek till högboran gäst.
Och tro skall i Dalom han finna."

1. Vid himmel och afgrund! "Gud Vrigarens Gud,
"din ruf, du vill spåred förvilla."
Men tryggt skulle Tomte Mats hustru sig med
i vran för att vryja den lilla.

"Gud beile, den pilten vid kullen och lång,
en more Karl tapper han blir väl en gång.

Och tro skall i Dalom han finna."

Med lifvande hjerta fast hiede han var
pau Gustaf i Kallaren sluten.

De gånge på rika, och vagnskålen bear
dessa väl med de i minuten.

Han hörde af steg och af röster på gån:
"Kris! gifve den spijande truppen en fly!"

Och tro skall i Dalom han finna."

De dröjde i dagar, i nätterna tre,
för Gustaf på mörka och långa.

Ork än bli de onäste sig fjärran bege."

Skriv endast på denna sida!

i hryps å den lilllone fånga.
"Herr Gösta, stig upp!" sad Kullen och loj,
när fadderran äls på gäffvel hon slog.
Och tro skau i Dalom du finna."

"Fast här du ej sofvit på lealstrarm blä
och myrket fäa lida och blå
Jag sett uppå Siljan den häjningen gå:
frå stridande härar sig möta.
På häst framför ströfande skaror du var
och fienden flydde — en krona du bar."
Och tro skau i Dalom du finna."

ACC. NR.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: *Kalland* Upptecknat av: *Emil Moderman*
 Härad: *Ejäre* Adress: *Sronstorp Skaf*
 Socken: *Hanhals* Berättat av: *Magdalena Helson*
 Uppteckningsår: *1929* Född år *1859* i *Hanhals*

42.

2340

Uppteckningen rör

En stridsman på kuld och en prästen på grön
 de skulle tillhopa i det gröna.
 De sågo med ena bogan på hvar sin.
 Alonso den tappre, så kallades han.
 Och hon Emogeni den sköna.
 "Hej!" suckade han, "då i morgon jag går
 åt främonande ländar gå strida,
 Snart finner jag mig i mer bekännas kar.
 En rikare friares hälsning de får,
 Och han får vill rum vid din sida."

"Söpt, grymme, tyst, grymme!" var Emogenis svar,
"och upphör att orödl mig göra."

Den heliga jungfrun, tve villne jag tar,
att lefva du, där du, min hand, mina kär
Blott dig om ringen tillhöra." ::

Om nånsin begärts och fäst ängas Gud
Mig från min Alonzo vill skilja,
Nitt högmot, om jag fattat den straffet Gud
Din välsad hos mig i min brudliga skrud
Gå Romens och förre tillkallat sin brud
Och rycke i grafven mig under." ::

Den tappre sig sled från den sköna i gråt
och drog till de heliga lander;
Men Knoppfåret tider följt dollvarfret at,
Så Rom en Caron uti glausande stat
och tilljöd åt Emogeni handen.

Hans skänker, hans guld, hans föledande stäkt
Snart kommo dess eder att vackla.

Han stod dess hjerna, han tyckte dess blick,
dess flyktiga hjerta i snaran från fiäkt,
och på händes bröllopets jacklor: "

Och nu hade presten välsignat vårt par,
rön druckes ur det guldfryllda hornet.
Och leord sin svikande öfverflöd leor,
då kolslaget dånar från hornet: "

Då hvo Emozoni med häpnad klot spordt
en främsande stilla oljuden.

Ororlig han pall utan lif, utan ord
— hans ögon g'vändes kring gäster och leord;
han hade dem spända för leorden: "

Med häpnad och rysning enhrar honom ser
af skräckt stilla gästerna stilla.
Sin plud par leorden med häpnad: "Jag leor

"Lån tappere herr riddare stormkatten ner
och värdo välfägnaden dela!" ::

Hon tystnar, och riddarin, som leuden befaut,
lät hjälmen från hufvudet falla.

Men, o hvilken syn! Hvad förfärlig gestalt!
Hvart ord målar häpnad, som här öfverallt,
då en dödsballe visas för alla. ::

Och upp sprungo alla med hiskliga rop,
och fasa och vemjelse Rände.

Öf rystliga onaskar, en bliogtraude hop
keröps in och kröp ut genom tünningens gap,
då spöket till leuden sig vände. ::

Se upp! Ränn Alonso!" var välnadens ljud.

"Färraderska! minns dina öder!"

Dill högmord, den falskhet den straffar nu Gud.

Min välnad hos dig i din kerudliga stund

nu Kommer och fordrar tillbakafin brud,
och rycker i grafven dig moder." ::

Sim arm om den Sköna nu lindade han;
förfäres dess jemmer man hårde
och for med sitt rof genom jorden försvann.
Ej närsin mer mer man Emogeni fann,
Ej (^{hon} Bedam?), som henne bortförde. ::

Snart dog då Caronan, och allsin hans slott
ställt öde i långliga tider.
En sagorna säga, att Emogenis lott
är den att till Eviga straff för sitt brott
begräta det öde, hon lider. ::

Skvart år fyra gånger hon byns der igen,
då midnatten spänd sina vingar;
I krollorshvit hon då visar sig än

och skriker, då benrangelns riddarin i den
Ring drömande golf henne svingar. ::

Ring den lussa speiken med histliga skål,
som blod utur döds kallar dricka!

De stöta ihop hvar sin multnande käl
och tjuta: "Alonso, den tappre, din skål!
och skål för din trolösa flicka!" ::

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

47.

2340

ACC. NR.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: *Halland*

Härad: *Fjäre*

Sockert: *Heanåls*

Uppteckningsår: *1929*

Upptecknat av *Emil J. Öderman*

Adress: *Srenstorp Hof*

Berättat av *Margdalena Nilsson*

Född år *1859* i *Heanåls*

48.

2340

Uppteckningen rör "*Larvål!*"
"*Larvål! Larvål! Ett långt Larvål!*"

*Jag måste fjerran bort.
Af hårda fligters ledd en träl
min glöje är så Kort.
Men i mitt hjerta göms en Skatt,
— den Skatten är din lild.
Ack fastän fjerran från dig Skuld
jag minus dig dag och natt.
Uti en dal där välte Skön,
en blomman hvil och Skär.
Oss Rolk var ren som jungfrubon,*

Skriv endast på denna sida!

— den blonman lef mig kär.
Och aldrig sin jag glömde mer
Din lejd, min vana mör.
Lof dig jag lefva vill och dö.
Lof dig till Gud jag ber.

När nallvind puekar, vakten slår
Sin dröm i stjernlös gråll,
Din minne lita ljus dock står
Och gör mig glad och säll.
När sorgens svartalf malkas mig,
I Herlad griper tag,
Jag tänker på min ros, på dig,
Och nallen flyr för dag.

När solen gick ur Österns bryn,
På dig jag tänkte blott.
När stjärnan tindrade i skyn

Skriv endast på denna sida!

min tanke till dig gått.
I kärkans sång, i kärkans serus,
i hjernna vindars sång,
jag hörd tusentals gånger
och att Prins mig blef lys.
Farrväl! Farrväl! En långt farrväl,
min sköna, vetta serus!
Din bild blir kvar uti min själ
i ungdomsfästningens skrud.
Ja tänkt du och på min gång:
Låt tanken dröja kvar
hos den, som högst dig älskat har
och ägnar dig en sång: "

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

50.

2340

ACC. NR.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: *Skåland*

Härad: *Fåre*

Socken: *Skantzals*

Uppteckningsår: *1929*

Upptecknat av *Emil Bodin*

Adress: *Svenska Hof*

Berättat av *Magdalena Nelson*

Född år *1859* i *Skantzals*

51.

2340

Uppteckningen rör

Lid min hälsning följa
dig, o aftonvind!
Uppå blåad bölja
gungar vännen min.
Här från fjärran länders
öfver vidsträckt sjö
styr mot himmelsstränder
Till sin trogna mö.

Wagga honom bakta,
i Gvällens slund!
Honom möja vakta

Skriv endast på denna sida!

L.
för båd' skär och grund!
Långt sjelf jag följa
dig, o aftonvind,
Upp på blåad bölja
Möta vånen min!"

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

52

2340

ACC. NR.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: *Halland*

Upptecknat av *Emil Töderman*

Härad: *Färs*

Adress: *Stenstorp Hof*

Socken: *Stanhals*

Berättat af *Magdalena Nelson*

Uppteckningsår: *1929*

Född år *1859* *Stanhals*

53.

2340

2340

Uppteckningen rör *"Apskedet"*

apskedets?

Ak Robert! Gyn är skilnans smärta!

Mänk din Elise ännu en tröst,

och tryk dess ännu: sorgsna hjerta

ännu en gång intill ditt bröst!

Du snart till andra land försvinner,

din stränga plikter kalla dig,

Så fort, än knappast jag ropat hiinner:

"Min älskade, förglöm ej mig!"

Glöm icke under annan himmel

den för dig glömde kvarja stann,

Som hellre än i världens kvinnael

Skriv endast på denna sida!

med dig i skuggans sköta pall.
Min bluck med vållust vid behagen
uppå din andel' faste dig.
Nu lider du af sorg betagen.
och hvistlar du: "Förjät ej mig!"

När sköna flickor dig omsväfra,
tänk på din sorgsna flicka här,
som ej sin oro maktar grädda
ty man är svag, då man är kär.
Du skall ej dela hennes smärta;
hon lider gärna den för dig.
Blodtåk ej med en sårat hjerta
och fastän lycklig — glöm ej mig!"

Om Robert, till Elissas hjerta
sanna så gång! Och hon är nöjd.
O. Kärlek kallas: dö din smärta

Betala förra dagars fröjd.
När aftonskynnet doft förkunnas,
Kan då Elise Knapp säga nuvarst
Om endast: "Förgud & mig!" ::
Glöm & din vän i dessa dagar;
För dig hon gerna glömde sig.
Hon hure än i röjts belar
Satt i en enslig känd med dig.
På dig mitt öga, ljukt betaget
Med en förjussning fäste sig.
Mitt hjerta, på ditt hopp bedraget,
Förklödde, om du glömde mig!" ::
Då gvalles skuggor flaktar leäpva
Igenom dalus skumma' trån,
Skall dig min blick för ögat präpva,
När aftonsvalkan kysser kinden,

och skuggan fannad bryggen stig.
Då hväste dig mig sukt med vinden:
"Du älskade, förgät ej mig!"

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

56.

2340

ACC. NR.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Halland Upptecknat av Emilj Söderman
Härad: Färeda Adress: Svenske Hof
Socken: Hantals Berättat af Magdalena Nelson
Uppteckningsår: 1929 Född år 1859 i Hantals.

57.

2340

Uppteckningen rör "~~Speimraut Perisan~~"

Sorgafres up på stigen jag dig till mötes går;
Jag ropar, lyssnar, och jag ropar åter.
Det vädrar är, som blåser, och det köjan är, som slår,
Men vännens röst sig aldrig höra låter.
Ja, skyarna de gå på himmelen den blå;
Ja vandra minna tankar och ingen hvila få,
Ja länge jag ej finner den jag söker.

En tid det var så roligt, den tid försvunnen är,
Då vänskap du för mig i hjertat hyste.
När jag gick ut i världen, så var du för mig der,

Skriv endast på denna sida!

Det minnes himlens stjärnor, som ess hyste.
Det lofte du mig gaf du bli min trost och staf;
Ja, om det vare större än det stora, vida haf,
Din glädjen glömmes aldrig, som jag hyste.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

58.

2340

En vinter har föflutit, den vintern var så lång
Jag önskat den så många gånger till ända.
Du var i mina tankar, du var uti min stång,
Du var i mina drömmar, när jag slumra.
Men så, när våren kom så skon fast glädjetom,
En annu' har fått ditt hjerta, som var min ägendom,
Jag aldrig där på tankar utan tårar.

Jag har älskat fader, och jag har älskat mor,
Men dig älskat mera än jag borde.
Ranhända inför Gud du var en synd på stor,
Ranhända du jag gjorde endast på denna sida för stor synd gjorde.

3

Men mer jag gråtit har, och jag har sörjt min far,
 Men aldrig på stor smärta jag i mitt hjerta bar,
 Som för den vänner, som har mig förskjutit.

LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

59

2340

Så bergan ser jag smälta mot solen is och snö,
 Så det i stora vattenbäckar rinna,
 Men präde ditt Ratta hjerta kan aldrig gråtas bar,
 Ej heller dina ögon vänds in i min.
 Ja, liljorna de gro, och fåglarna i ro
 De byggla upp på träden och bygga sina bo,
 Men jag går ensam, sorgen, stackars flicka.

När du van blifvit enka, kom sig till fäst ej ger,
 Och hennes hjertesår kan ingen läsa.
 Men döder henne finna, när solen sinnet mer,
 Då slutas hennes govt och klagovisa.
 Om lifvet hennes af mitt hjerta med sin govt

Skriv endast på denna sida!

Ja, liksom gröna trädet, som faller i sin graf.
Så skall mitt unga hjertes blod förvinna!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

60.

2340

Adjo, du forna sällhet och så du falska vän!
Jag dig förlåta skall men aldrig glömma.
Du har mig öfvergifvit, men jag dig älskar än,
Och skänker jag på tårarna, som strömma.
Du skall min bar skulda med tårar ögon se,
Men bli de aldrig våta sör, så lifva tillväl de,
När du inför din Gud en gång skall svara.

Farväl, i klara stjernor, I liljor små, farväl!
Farväl, du falska gosse, med din tunga!
Och snart himmelsriket, Gud gifve det så väl,
De helige Guds englar med oss sjunga.

Adjo, du gröna strand jag suttit på ibland,
Och vännen plötkat blommar och knutit maskband.
Farväl med aut jag hållit kärt på jorden!

Skriv endast på denna sida!

ACC. NR.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: *Halland* Upptecknat av *Emil Boderman*
 Härad: *Ejäre* Adress: *Svenstorp Hof*
 Socken: *Hankals* Berättadt av *Magdalena Nelson*
 Uppteckningsår: *1929* Född år *1859* i *Hankals*

61.

2340

Uppteckningen rör

Nu är det soligt och varmt på näset,
 Som i mejon fammar med ögon blå;
 Och prona Kalltra i penninggräset
 Och alla man skola ut att slå.
 Här har jag slipssten och här min bytta
 Samt ut i väskan till ängen ut.
 Nu är det prägan om att göra bytta.
 Sog på sig svettas förr det har slut.

"Här, Anna Rara, är räpsan färdig;
 Att man jag skurit i skapet in.
 Gå ej i lästren! Skriv endast på denna sida. Nej, kom jag här dig

62.

2340

igenom lifvet, om du blir min.
Var inte rädd, det är inte farligt,
du får ej klöta de fötter, små;
Se, jag skall bära dig vält och varligt
— det är ju bera, att vi äro två.

Den ena slöjer så tryggt den andra;
Det är ej godt till att ensam gå.
Tillsammans vi uppfå ängen vandra;
— en gör ej nykta men ledda två.
Och hvad jag avslår, du räpser samman
att lägga sin uti ladan in.
Som, låt oss leva i frid och gannan,
tills Herren stordar på ögen sin!

Du tror väl icke, att jag dig sviker
och glömmar bort dig för god och gull!
Neu blir ej lycklig, fast man blir rik
och icke gläder Skriv endast på denna sida! för pengars skull.

Nj, om man äger i alla öden
en trogen vän att sig luta till,
då är man lycklig i själva döden,
ty då man gjort såsom Herren vill.

Sack, Anna Rara! — du hvisslar leara
i örat på mig — det låt som ja.
Visst ja vi lero! — det har ingen fara,
om man ej rumlar upp pengarna.
Med flit och bön och med kärlek trogen,
så menar jag det blir ingen kris.
Gud ger oss såd i den lilla logen
och tänker på oss både först och sist.

Le så, nu börjas, se gräset ligger
omkull i raspet, ty slåttern går

4

Förzäfras blonman om lifvet tigger
— nu är det slut hennes Rosta var!
Och så hon faller i fräue sin stängel,
när Skötern kommer med den sin.
Men full i spåren där går en ängel,
som räfsar sammuan och seänyar in."

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

64.

2340